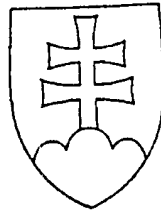

Slovenskej republiky

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. E.**, advokátka, F., Nitra, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu I. s.r.o. Z. M., IČO: X., zast. Mgr. Ľ. Š., advokátom, V., Nitra, proti žalovanému v 1. rade: **P., s.r.o. Piešťany**, IČO: X. a žalovanému v 2. rade: **JUDr. T. D.**, advokát, C., Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu P., s.r.o., Piešťany, IČO: X., **o určenie pravosti pohľadávky vo výške 1 466 700 Sk**, na odvolanie žalovaného v 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. februára 2008 č. k. 67 Cbi 175/00-276, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. februára 2008 č. k. 67 Cbi 175/00-276 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný v 2. rade je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 220,-Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom určil, že pohľadávka žalobcu v sume 1 466 700,-Sk, uplatnená v konkurze na majetok úpadcu P., s.r.o., Piešťany, IČO: X., ktorý je vedený na konkurznom súde pod spisovou značkou 4 K 262/99, je nesporná a pre účely konkurzu patrí do štvrtej triedy a žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 3 000,-Sk. Proti žalovanému v 1. rade žalobu zamietol.

Podľa odôvodnenia rozsudku návrhom podaným dňa 06. 06. 2000 sa žalobca domáhal, aby súd určil pravosť jeho pohľadávky v sume 1 466 700,-Sk, uplatnenej v konkurze na majetok dlžníka P., s.r.o. Piešťany, pričom pohľadávku tvorí súčet súm vyfakturovaných faktúrami splatnými v čase od 04. 07. 1995 do 14. 12. 1995 a žalovaný v prvom rade sumami vyfakturoval žalobcovi dodávky múky. Žalobca faktúry v celom rozsahu zaplatil.

Žalobca tvrdí, že zaplatená suma je bezdôvodným obohatením žalovaného, pretože výdajkami tovaru je preukázané, že tovar neprevzal on, ale tretí subjekt p. K. so sídlom v H. K..

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní rozsudkom č.k. 67 Cbi 175/00-192 zo dňa 26. 04. 2004 žalobu zamietol s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku zo strany žalovaného v druhom rade, pričom dospel k záveru, že premlčacia doba je trojročná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením č.k. 2 Obo 313/04-209 zo dňa 26. 04. 2005 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že medzi účastníkmi konania ide o vzťah obchodnoprávny a súd 1. stupňa správne aplikoval ustanovenie § 451 Obč. zák., keďže Obchodný zákonník bezdôvodné obohatenie neupravuje; pri stanovení dĺžky premlčacej doby sa však nesprávne riadil ustanovením § 107 ods. 2 Obč. zák. Tu bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 397 Obch. zák. ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Súčasne súdu prvého stupňa uložil zistiť, či žalovaný podal žaloby na Okresnom súde v Piešťanoch pred uplynutím premlčacej doby a či k bezdôvodnému obohateniu vôbec došlo.

V novom konaní súd rozhodol napadnutým rozsudkom vychádzajúc po právnej stránke čo do premlčania z ust. § 397 Obch. zák. Pokiaľ ide o skutkový stav súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi zmluvnými stranami nedošlo k takej písomnej zmene zmluvy č. 291/1995, na základe ktorej by bol žalovaný v prvom rade oprávnený plniť dodávku podľa zmluvy inému subjektu ako kupujúcemu (žalovanému). Keďže žalovaný plnil p. K. a fakturoval žalobcovi, nedošlo k splneniu dodávky podľa zmluvy a žalobcovi nevznikla povinnosť platiť. Preto zaplatenie faktúr, vystavených žalovaným v prvom rade, bolo zo strany žalobcu plnením bez právneho dôvodu, čím žalovaný nadobudol bezdôvodné obohatenie.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 1 prvá veta OSP.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalovaný v 2. rade a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

Uvádza, že žalobca nevrátil žalovanému v 1. rade ani jednu z 34 faktúr za obdobie od 04. 07. 1995 do 14. 12. 1995, ktoré uplatnil na Okresnom súde v Piešťanoch 2 žalobami o 4 roky

neskôr a Okresný súd Piešťany vydal vo veci 2 platobné rozkazy, proti ktorým žalovaný v 1. rade podal odpor a tvrdí, že tieto dôkazy doteraz v tomto spore neuplatnil, pretože nebol riadne poučený v zmysle § 120 ods. 4 OSP a súd 1. stupňa zrejme ani nevyhlásil uznesením dokazovanie za skončené. Z tejto tvrdenej skutočnosti vyvodzuje svoje právo, aby sa súd 1. stupňa vysporiadal v ďalšom konaní aj s dôkazmi, ktoré uviedol a navrhol v odvolaní.

Najvyšší súd SR napriek zisteniu, že sú dané dôvody na odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/ OSP pretože žalovaný v 2. rade bol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 OSP a súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 27. 02. 2008 uznesenie o skončení pojednávania vydal, prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu a vyjadrení účastníkov na odvolacom pojednávaní odvolací súd zistil, že žalobca sa návrhom podaným dňa 06. 06. 2000 domáha určenia pravosti svojej pohľadávky v sume 1 466 700,-Sk uplatnenej z titulu bezdôvodného obohatenia v konkurze na majetok dlžníka P. s.r.o. Piešťany, ktorú správca konkurznej podstaty poprel.

Súd 1. stupňa rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom po tom, čo mu Najvyšší súd SR ako súd odvolací zrušil žalobu zamietajúci rozsudok a vrátil uznesením zo dňa 26. 04. 2005 č.k. 2 Obo 313/04-209 na ďalšie konanie s vysloveným právnym záverom, že na posúdenie otázky premlčania uplatneného nároku treba aplikovať ust. § Obch. zák. a usmernením v ďalšom konaní zistiť či nárok žalobcu na bezdôvodné obohatenie nie je premlčaný alebo je premlčaný len sčasti a posúdiť otázku, či vôbec k bezdôvodnému obohateniu došlo, vzhľadom na vyjadrenie žalovaného ako aj doterajšie zisťovanie skutkového stavu.

Súd 1. stupňa vychádzajúc zo znenia písomnej kúpnej zmluvy, ktorú podľa § 409 a nasl. Obch. zák. uzavrel žalobca ako kupujúci a žalovaný v 1. rade ako predávajúci s platnosťou od 01. 01. 1995 do konca roka 1995, ktorej platnosť účastníci nespochybnili, konkrétne čl. X – záverečné ustanovenia, v ktorom sa strany dohodli, že môžu túto zmluvu doplniť, zmeniť alebo zrušiť po vzájomnej dohode len písomnou formou a zistenie, že v zmluve si strany nedohodli miesto a spôsob dodania tovaru, konštatoval, že nedošlo k splneniu dodávky podľa zmluvy, teda žalobcovi nevznikla povinnosť plniť a preto žalovaný nadobudol zaplatením faktúr bezdôvodné obohatenie.

Pretože štvorročná premlčacia doba v zmysle Obch. zák. začala plynúť dňom, kedy bolo prvé plnenie žalobcu pripísané na účet, čo sa stalo najneskôr deň po tom, čo bola platba zo žalobcovho účtu dňa 28.8.1995 odpísaná, teda najskôr dňa 29. 08. 1995 a podľa oznámenia Okresného súdu Trnava zo dňa 26. 01. 2007 žalobca uplatnil svoje nároky na súde dvoma žalobami, ktoré boli súdu doručené dňa 08. 07. 1999 a 09. 07. 1999, teda pred uplynutím

premlčacej doby. Všetky ostatné faktúry boli splatné a zaplatené neskôr, ako už spomenutá faktúra.

Podľa odvolateľa súd otázku premlčania posúdil správne, namietol však nesprávnosť záveru súdu, že k bezdôvodnému obohateniu vôbec došlo. Svoju mienku opiera jednak o svedectvo Ing. K., ktorý vo výpovedi na pojednávaní dňa 26. 04. 2004 potvrdil existenciu ústnych dohôd o dodávkach K., ktorú platila firma I. a potvrdil aj to, že firma I. žiadnu faktúru nevrátila ako im nepatriacu. Udáva, že na existenciu ústnej dohody o plnení p. K. a účtovaní spoločnosti I. sa odvolal žalovaný v 1. rade už v odporoch proti dvom platobným rozkazom vydanými Okresným súdom v Piešťanoch a vo svojom názore, že ústna dohoda bola možná, sa odvoláva na ust. § 409 Obch. zák.

Odvolací súd v súvislosti s týmito údajmi odvolateľa konštatoval, že súd 1. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza nielen výpoveď svedka Ing. K., ale v spojení s ňou aj výpoveď bývalého konateľa spoločnosti žalobcu, podľa ktorého nemal s p. K. žiadnu ústnu ani písomnú dohodu o tom, aby na ich meno odoberal múku. Z výpovede tohto svedka na pojednávaní dňa 26. 04. 2004 treba ešte citovať, že v Považských mlynoch bol rokovat' v mene spoločnosti I. s.r.o. a boli uzatvorené písomné dohody. Svedok vypovedal, že žiadne ústne dohody neboli ako aj to, že faktúry Ing. K. sa uhradili prednostne a nedôvodné zaplatenie faktúry zistila až vnútorná kontrola.

Odvolací súd sa stotožnil s postupom súdu 1. stupňa, ktorý po týchto odporujúcich si vyjadreniach svedkov vychádzal zo znenia uzavretej kúpnej zmluvy č. 291/1995 a ust. jej čl. X bod 2, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že môžu túto zmluvu doplniť, zmeniť alebo zrušiť po vzájomnej dohode len písomnou formou a svoje rozhodnutie založil na neexistencii písomnej dohody o tom, že žalovaný v 1. rade bol oprávnený plniť dodávku tovaru podľa zmluvy inému subjektu ako kupujúcemu, teda žalobcovi.

Na tomto základe odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Úspešnému žalobcovi vzniklo podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 OSP právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca je správca konkurznej podstaty a je odmeňovaný podľa osobitných predpisov, má osobitné skúšky, aby mohol zastupovať v aktívnych i pasívnych súdnych sporoch, ktoré vzniknú pri jeho funkcii ako správcu konkurznej podstaty. Preto má nárok len na nutné výdavky, a to predstavuje cestovné Nitra-Bratislava a späť vo výške 2 x 110,- Sk. Ak sa dá správca konkurznej podstaty zastupovať právnym zástupcom, náklady s tým vzniknuté má správca konkurznej podstaty uhradiť z odmeny.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 29. októbra 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.